

Arrest

nr. 86 654 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28 februari 2012 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 13 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché B. DIERICKX die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat S. DE VRIEZE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in december 2009 aan in België en ging studeren aan de Vrije Universiteit Brussel.

1.2. Op 16 januari 2012 vroeg zij voor de eerste maal asiel bij de Belgische asielinstanties. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen van 28 februari 2002, waarbij haar de toekenning van vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 13 maart 2012 werd, ingevolge de voormelde beslissing, in haren hoofde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. De feiten die verzoekster ertoe zouden hebben gebracht asiel te vragen werden uiteengezet in de eerste bestreden beslissing. Ze luiden als volgt :

“U verklaart een Nigeriaans Staatsburger te zijn van Yoruba-origine, afkomstig van Lagos. In 2008 startte u een relatie met Anthony. Zes maanden na het begin van jullie relatie vond u in zijn appartement een zak met wapens en een bebloede broek. U confronteerde Anthony met uw vondst en hij ontkende dat dit aan hem toebehoorde. Hij zei u dat het van een vriend was. U geloofde hem niet en hij gaf toe dat hij bij een groepering hoorde die gewapende overvallen doet maar dat hij eruit wou. U legde hem uit dat u geen relatie wou met zo iemand waarop u het appartement wou verlaten. Anthony sloot echter de deur voor u en bedreigde u met een mes. U diende zich uit te kleden en te doen wat hij vroeg. U bleef gedurende nog een maand in een relatie met hem omdat u te bang was hem te verlaten. U mocht ook aan niemand iets zeggen. Een maand later, in november 2008, besloot u het toch te vertellen aan een vriendin. Die verwees u door naar een bevriend politieagent. Jullie spraken af dat u de politieagent zou contacteren op een moment dat Anthony thuis was zodat er een huiszoeking kon plaatsvinden waarbij de wapens gevonden werden. Op 10 december 2008 contacteerde u de politie waarop enkele agenten bij Anthony een huiszoeking kwamen doen en Anthony gearresteerd werd. Vijf dagen later werd u op straat aangevallen en geslagen. U hoorde de twee mannen zeggen dat u diegene was die de aangifte had gedaan. U raakte bewusteloos en werd naar het ziekenhuis gebracht waar u vijf dagen verbleef. Hierop besloot u naar België te reizen met een studentervisum. U kwam in september 2009 aan in België waar u aan de VUB ging studeren. Uw verblijfsvergunning verviel echter waarop u op 16 januari 2012 asiel aan vroeg omdat u vreest dat u in Nigeria nog steeds gezocht wordt. U weet dit omdat uw ouders reeds tweemaal - op 10/12/2010 en 10/12/2011, telkens dezelfde datum als diegene waarop Anthony werd gearresteerd - een dreigbrief ontvingen waarin vermeld stond dat u bij terugkeer naar Nigeria zou krijgen wat u verdient.”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidens de bewoordingen ervan uitsluitend is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep is, zoals de tweede verwerende partij dan ook terecht doet gelden, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. De Raad zal ter zake dus enkele uitspraak doen op grond van de bevoegdheid die hem werd toegekend in artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers enkel bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een dergelijke aangevochten akte. Overigens dient nog te worden gewezen op artikel 39/70 van dezelfde wet, dat bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Wat al geschorst is kan geen tweede keer worden geschorst. Het beroep is in zoverre niet ontvankelijk.

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster aan wat volgt :

“Dat het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel en uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Verzoekster beschikte over een geldige verblijfstitel in België. Zij had een verblijfsvergunning als studente. Verzoekster heeft steeds in België verder willen studeren. Verzoekster had schrik om naar Nigeria terug te keren omwille van bedreigen door haar ex-vriend en diens kompanen, maar zij heeft ook steeds de intentie gehad om in België verder te studeren. Zij studeerde master of management aan de VUB in Brussel, als verderzetting op haar Bachelor Engels, behaald in Nigeria. Deze verblijfstitel is elk jaar hernieuwbaar. Op een zeker ogenblik weigerde de VUB haar nog verder te laten studeren. Verzoekster heeft tegen deze beslissing hoger beroep aangetekend(stuk 4).

Verzoekster wenste zich dan in te schrijven als studente aan de KU Leuven en de Hogeschool Gent. Aan de KU Leuven werd het diplomacontract geweigerd. Zij wou daar Engels studeren. Aan de Hogeschool Gent, waar zij Nederlands en vertaling wilde studeren, werd haar legalisatie geweigerd. Ten gevolge van de slagen en verwondingen aangebracht door de kompanen van haar ex-vriend, had verzoekster een groot litteken op haar linkerkin. Zij heeft inderdaad medische regularisatie aangevraagd omdat de operatie in Nigeria voor dit litteken niet goed gelukt was en om de zwelling te verminderen. Verzoekster heeft steeds gehoopt dat de bedreigingen en slagen en verwondingen van haar ex-vriend en kompanen automatisch zouden stoppen toen ze haar land van herkomst verliet. Verzoekster heeft inderdaad nooit in de eerste plaats de intentie gehad om asiel aan te vragen. Door haar verblijfstitel als studente en het diplomacontract hoopte verzoekster 4 à 5 jaar in België te kunnen verblijven. Verzoekster was hoopvol dat haar ex-vriend en kompanen tegen dan al wel vergeten zouden zijn dat zij hem verklikt had.

Verzoekster heeft wel steeds bang gehad van haar ex-vriend en zijn kompanen dat ze represailles zouden nemen.

Op het ogenblik dat aan verzoekster de toelating werd geweigerd om in België verder te studeren en ook medische regularisatie werd geweigerd, vernam verzoekster ineens terug nieuws van haar ex-vriend en diens kompanen. Verzoekster ontving dreigbrieven. De eerste dreigbrief ontving verzoekster op 10/12/2010 met de mededeling dat ze zou krijgen wat ze verdiende wegens het verklikken van haar ex-vriend voor diens aanwezigheid bij een gewapende overval. Verzoekster kreeg een tweede dreigbrief op 10/12/2011. Deze brieven werden verstuurd op deze zelfde dag als de heer U. gearresteerd werd, zijnde 10/12/2008. Na die tweede dreigbrief wist verzoekster dat het menens was en dat ze niet naar Nigeria kon terugkeren wegens een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zijnde foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een asielzoeker in zijn land van herkomst ofwel ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger.

Het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dan ook ten onrechte dat zij te lang heeft gewacht om haar asielaanvraag in te dienen in België en dit lange wachten bovendien een reden is om aan te nemen dat de vrees van verzoekster voor haar leven in Nigeria niet ernstig is. De ene persoon zal vlugger vrees koesteren dan de andere. De psychologische reacties van twee verschillende personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Men had haar geïnformeerd over de mogelijke manieren om verblijf te bekomen in België. Dat is de reden waarom zij zo lang heeft gewacht om asiel aan te vragen. Het feit dat zij langer gewacht heeft om asiel aan te vragen, maakt de feiten niet minder ernstig.

Verzoekster was getraumatiseerd door de feiten, vandaar dat zij de zaak van haar ex-vriend niet langer wenste op te volgen. Verzoekster hoopte de feiten weg te kunnen cijferen en wilde niet meer aan de feiten herinnerd worden. Verzoekster was blij dat ze van haar ex-vriend verlost was. Het was haar zaak niet langer.

De politieman, aan wie verzoekster de feiten vertelde, was niet aanwezig tijdens de arrestatie van de heer U.. Deze politieman zond andere politieagenten. Deze politieman was een vriend van mevrouw O. F. en geen vriend van verzoekster. Deze politieman leefde immers in een ander deel van Lagos, namelijk in M.. Verzoekster heeft de bevriende politieman van haar vriendin slechts eenmaal gezien en gecontacteerd om melding te maken van het feit dat ze bij haar ex-vriend wapens had gevonden en bebloede broek en dat hij betrokken was in een gewapende overval. Nadien heeft verzoekster geen contact meer gehad met deze politieman.

Bovendien kon verzoekster niet langer rekenen op tussenkomst van de politie. De politie kon immers geen bescherming bieden, gelet op de inefficiëntie van de Nigeriaanse politie. Enkel wanneer je de Nigeriaanse politie geld toesteeft, was men bereid om tussen te komen.

Verzoekster wenste niets meer met haar ex-vriend te maken te hebben. Verzoekster hoopte als zij naar België vertrok dat de problemen automatisch wel zouden uitdoven. Niets was minder waar. Ineens uit het niets, na mondelinge bedreigingen voor haar vertrek naar België en de slagen en verwondingen, met een litteken tot gevolg, doken er ineens dreigbrieven op. In deze dreigbrieven werd verzoekster bedreigd dat zij zou opdraaien voor het verklikken van haar ex-vriend. De vader van verzoekster verklaarde het volgende: (letterlijk vertaald uit het Engels): "Ik, F. A. ontving een dreigbrief van een onbekend persoon op 10 december 2011 dat mijn dochter A. O. G. zou opdraaien voor hetgeen zij gedaan heeft wanneer zij terugkeert naar Nigeria. Ik heb de brief verbrand omdat het beangstigend was en psychologisch verwarrend om een dergelijke brief in huis te houden"(zie stuk 3). De vader van verzoekster heeft verzoekster hiervan in kennis gesteld van de twee brieven aan haar en de familie gericht. Verzoekster was heel bang en durfde niet meer terug te keren naar Nigeria wegens risico op ernstige schade voor haar persoon en leven. Het is niet omdat de vader van verzoekster geen melding maakt van de dreigbrief van december 2010 dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is. De vader van verzoekster heeft de twee brieven verbrand omdat hij van mening was dat deze brieven zijn dochter en de familie te erg zouden traumatiseren. De vader van verzoekster heeft in eer en geweten verklaard dat zijn dochter bedreigd werd. De vader van verzoekster heeft geen reden om hierover te liegen of dingen achter te houden. De vader van verzoekster heeft gewoon vergeten melding te maken van de eerste brief van 10 december 2010.

Verzoekster heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze steeds vermoed heeft dat de politie aan de heer A. U. had verteld dat zij hem verklikt had of dat de heer U. dit vermoedde omdat verzoekster hem niet meer bezocht of nog naar hem omkeek. Blijkbaar heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit verkeerd begrepen of genoteerd tijdens het eerste verhoor. De vermelding in de bestreden beslissing dd. 28/02/2012 inzake het verklikken, heeft verzoekster zo nooit gezegd. Wie zou dit anders gedaan kunnen hebben. Er waren slechts enkele personen op de hoogte van het feit dat ze bedreigd werd, namelijk haar ouders, haar buurvrouw en de politieman. Verzoekster haar ouders vreesden zelf represailles. Zij zouden haar nooit verklikken. Idem geldt voor de buurvrouw, die trouwens een vriendin van haar was.

Tijdens het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, vroeg men aan verzoekster of ze iemand in België kende en wat hun namen waren. Ze antwoordde ja, mijn zus en schoonbroer. De Dienst Vreemdelingenzaken noteerde daarentegen dat ze niemand kende in België.

Dat verzoekster in de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en De Staatlozen, ingevuld op de DVZ had verklaard dat de vrienden van de heer A. U. haar bleven opzoeken betreft een vergissing. Verzoekster heeft dit nooit gezegd of minstens niet zo bedoeld. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar op dit punt verkeerd begrepen.

Terugkeren naar Nigeria maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM

De door verzoekster aangebrachte elementen zijn wel degelijk ernstig genoeg, Verzoekster bevestigt integraal haar asielrelaas.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft in haar beslissing dd. 28/02/2012 ten onrechte besloten dat de aangevoerde feiten ongeloofwaardig zijn.

Het is onmogelijk dat verzoekster zich alle details herinnert tijdens een zenuwslopend interview. Het eerlijk antwoorden en het niet herinneren van alle details wordt onterecht als negatief beschouwd.

Verzoekster heeft ten aanzien van haar familie heel wat informatie achtergehouden. Ze wilde haar familie en vrienden beschermen. Daarom heeft zij bewust weinig informatie verstrekt over de reden van haar vertrek naar België. De ouders van verzoekster hebben heel lang niets geweten van de feiten door de heer Ugachukwu gepleegd. Pas na de slagen en verwondingen heeft verzoekster het hele verhaal aan haar ouders verteld.

Verzoekster heeft nooit de naam geweten van het ziekenhuis waarin ze werd opgenomen nadat ze in elkaar was geslagen door de kompanen van haar ex-vriend. Zij werd binnen gebracht door haar neef in bewusteloze toestand. Na 5 dagen opname is zij daar ook zeer snel vertrokken. Er werd zelf geen betaalstrookje meegenomen."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de eerste bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.1. Uit verzoeksters uiteenzetting blijkt dat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.3. De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt :

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u wel erg lang gewacht hebt alvorens uw asielaanvraag in te dienen in België, wat op zich reeds een reden is om aan te nemen dat de door u geschetste problemen en de vrees voor uw leven in Nigeria niet ernstig zijn. U verklaart dit door te stellen dat u nooit eerder een asielaanvraag deed omdat u toch reeds een verblijfsvergunning had als student (zie gehoor CGVS, p. 2, 4), maar hierbij kan worden opgemerkt dat u nochtans reeds lang moet geweten hebben dat die vergunning op 31/10/2011 een einde nam (zie verklaring DVZ, dd. 16/1/2012, nr.21). Het feit dat u dus niet eerder dan 31/10/2011 trachtte internationale bescherming te bekomen om een terugkeer naar Nigeria te vermijden, tast de ernst van uw verklaringen dus reeds grondig aan. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt trouwens dat u zelfs andere procedures overwoog en probeerde (zoals het verkrijgen van toelatingen tot andere scholen, medische regularisatie (zie gehoor CGVS, p. 2, 4)) alvorens internationale bescherming aan te vragen, wat deze vaststelling bevestigt.

Verder kan worden opgemerkt dat u bovendien verklaart dat u de zaak van uw ex-vriend niet hebt opgevolgd. U weet niet of hij nog opgesloten is, waar hij werd opgesloten en of er een rechtszaak heeft

plaatsgevonden tegen hem (zie gehoor CGVS, p. 4). Gegeven het feit dat hij op 10 december 2008 zou zijn opgepakt en dat u daarna toch nog bijna een jaar in Nigeria bleef alvorens naar België te komen, is het merkwaardig dat u zo weinig op de hoogte bent. U haalde nochtans aan bang te zijn voor hem (zie gehoor CGVS, p. 3), waardoor het merkwaardig is dat u zich niet zou informeren over zijn situatie en of hij al dan niet werd vastgehouden. Bovendien beschikte u nochtans over een contactpersoon bij de politie die u geholpen had bij de arrestatie van Anthony (zie gehoor CGVS, p. 3), wat het nog merkwaardiger maakt dat u de situatie niet hebt opgevolgd. Het feit dat u over een contactpersoon bij de politie beschikte maakt het trouwens eveneens totaal onaannemelijk dat u geen melding hebt gemaakt van de slagen en verwondingen die u zouden zijn toegebracht en die u wijt aan de problemen met uw ex-vriend (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaart dit ondermeer door te stellen dat u niet zeker was van de politie, of ze u niet verklikt hadden aan Anthony als diegene die hem aangegeven had (zie gehoor CGVS, p. 5), wat niet echt consequent is aangezien u eerder verklaarde dat u niet wist hoe uw aanvallers wisten dat u Anthony had aangegeven (zie gehoor CGVS, p. 4). Verder verklaarde u dan weer dat Anthony zal vermoed hebben dat u hem hebt aangegeven omdat u hem nadien niet meer opzocht of contacteerde, U verklaart niet te weten hoe hij er anders zou achtergekomen zijn (zie gehoor CGVS, p. 4). Het feit dat u plots verklaart dat de politie het misschien aan Anthony zou verklikt hebben, tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook uw verklaring dat u niet weet in welk ziekenhuis u werd opgenomen nadat u werd aangevallen (zie gehoor CGVS, p. 5), is niet aannemelijk. U verklaart dat u bewusteloos was toen u werd binnengebracht maar dit is geen verklaring aangezien u toch gedurende 5 dagen in het ziekenhuis verbleef en u verklaarde reeds bij uw aankomst in het ziekenhuis bij bewustzijn te zijn gekomen (zie gehoor CGVS, p.5).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 16/1/2012, verklaarde dat de vrienden van Anthony u bleven opzoeken (zie vragenlijst CGVS, p; 3) terwijl u voor het CGVS zelf uitdrukkelijk stelde dat ze u na de aanval op 15 december niet meer opnieuw hebben aangevallen noch iets anders hebben gedaan (zie gehoor CGVS, p. 5). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld."

Samengevat wordt aan verzoekster de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zij erg lang heeft gewacht om aan asielaanvraag in België in te dienen, (ii) verzoekster maar weinig informatie kon geven over het lot van A., (iii) het feit dat zij over een contactpersoon beschikte bij de politie niet aannemelijk maakt dat zij geen aangifte heeft gedaan van de slagen en verwondingen die haar waren toegebracht nadat zij haar vriend had aangegeven, (iv) de verklaring dat zij niet weet in welk ziekenhuis zij daarna werd opgenomen niet aannemelijk is en (v) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar contacten met de vrienden van A. Deze bevindingen van de verwerende partij betreffen de kern van het asielrelaas en zijn gesteund op de verklaringen die verzoekster aflegde en waarvan de neerslag in het administratief dossier te vinden is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geenszins aangetoond.

3.3.4. Wat het eerste weigeringsmotief betreft, verwijst verzoekster naar de voorgeschiedenis op het vlak van haar universitaire studies en stelt zij dat zij steeds had gehoopt dat de slagen en verwondingen en bedreigingen van A., haar ex-vriend en zijn kompanen, automatisch zouden ophouden toen ze haar land van herkomst verliet en dat zij daarom niet eerder asiel heeft gevraagd. Zij had immers een verblijfstitel als studente en een diplomacontract waardoor zij hoopte 4 à 5 jaar in België te kunnen verblijven.

Verzoekster stelt zelf dat haar verblijfstitel als studente elk jaar moest worden hernieuwd. Zij wist of moest weten, op grond van deze enkele vaststelling, dat haar verblijf in België precair was. In die optiek is het niet aannemelijk dat zij pas heeft gewacht met het indienen van een asielaanvraag tot zij haar andere verblijfstitel had verloren, temeer nu zij zelf stelt dat zij steeds bang is geweest dat haar ex-vriend en zijn kompanen represailles zouden nemen. Immers, van wie een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade loopt in het land van herkomst, kan worden verwacht dat zij zich zo snel als mogelijk onder de bescherming tracht te stellen van het onthaalland. De vaststelling dat verzoekster daarin in gebreke is gebleven, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verder, waar zij stelt dat op het ogenblik dat haar ouders dreigbrieven hebben ontvangen in december 2010 en december 2011, dient te worden gewezen op de vaststelling van de verwerende partij dat de brief waarin verzoeksters vader de eerste brief uit 2010 onvermeld heeft gelaten. Verzoeksters verklaring dat haar vader in eer en geweten heeft verklaard dat zijn dochter bedreigd werd en geen reden heeft om te liegen, en dat hij gewoon vergat melding te maken van de eerste brief van 10 december 2010 biedt geen verklaring, aangezien het in het totaal slechts over twee dreigbrieven zou gaan en deze twee brieven een dusdanige indruk op hem moeten hebben gemaakt dat het niet aannemelijk is dat hij in een brief ter bevestiging van verzoeksters relaas, één van de twee brieven zou vergeten te zijn vermelden.

3.3.5. Verzoekster stelt verder getraumatiseerd te zijn door de feiten en zij om die reden de zaak van haar ex-vriend niet meer wenste op te volgen. Het was, zo stelt zij, haar zaak niet langer.

Verzoekster kan niet overtuigen. Van een asielzoekster die een daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft kan immers worden verwacht dat zij interesse vertoont in de situatie van diegene die daar volgens haar beweringen de aanleiding toe heeft gecreëerd. Informatie daarover laat de asielzoekster toe haar eigen situatie op een zo realistisch mogelijke wijze in te schatten. In het bijzonder is het in casu niet aannemelijk dat verzoekster zich klaarblijkelijk niet heeft geïnformeerd over het feit of er tegen haar ex-vriend al dan niet een rechtszaak is gevoerd en of hij al dan niet werd opgesloten. Zoals de verwerende partij dat ook terecht vaststelt is één en ander in casu al helemaal niet te verklaren, gezien verzoekster nog een jaar nadat hij werd opgepakt in Nigeria is gebleven. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag verwees naar twee dreigbrieven van december 2010 en 2011, zodat zij bezwaarlijk kan stellen dat het “haar zaak niet langer” is, temeer nu zij deze brieven hanteert om het actuele karakter van haar beweerde vrees te ondersteunen. De vaststelling dat zij zich zelfs niet naar aanleiding van de ontvangst –door haar ouders- van deze dreigbrieven heeft geïnformeerd over A., leidt er dan ook onvermijdelijk toe te concluderen dat dit gebrek aan interesse van aard is om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te ondermijnen.

3.3.6. Voor zover verzoekster stelt dat de politieman aan wie zij de feiten toevertrouwde niet aanwezig was bij de arrestatie van haar ex-vriend, geen vriend van haar was maar van haar vriendin, elders woonde en dat zij hem slechts één keer heeft gecontacteerd om melding te maken van de feiten, neemt niet weg dat zij geen beletsel aanbrengt dat aannemelijk zou maken dat zij diezelfde persoon niet nogmaals zou kunnen contacteren teneinde meer informatie te bekomen over de situatie van A. en het feit of hij al dan niet vervolgd en/of opgesloten werd. Deze politieagent is immers, nadat hij op de hoogte werd gebracht van de feiten, onmiddellijk tot actie overgegaan hetgeen heeft geleid tot de arrestatie van A. In die omstandigheden is het overigens ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekster dan weer geen melding heeft gemaakt van de slagen en verwondingen die zij opliep nadat A. was gearresteerd. Verzoekster stelt dan wel dat zij niet langer kon rekenen op de tussenkomst van de politie omwille van corruptie, doch brengt geen enkel bewijskrachtig gegeven bij om dit standpunt te ondersteunen. Het feit dat zij na de aanval zich niet heeft gewend tot de politie, niettegenstaande die eerder al gevolg had gegeven aan de melding die zij had gedaan, doet verder afbreuk aan de ernst van de vermeende feiten en aan de geloofwaardigheid van het relaas.

3.3.7. In de mate dat de verwerende partij een aantal incoherenties vaststelt tussen verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze die werden gedaan op het Commissariaat-generaal, stelt zij thans dat zij verkeerd werd begrepen, dat zij de dingen nooit zo had gezegd of minstens niet zo had bedoeld.

Verzoekster overtuigt op dit vlak evenmin. Uit de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld blijkt dat deze door verzoekster werd ondertekend nadat hij haar voorgelezen was in het Engels, zodat zij thans niet zonder meer kan ontkennen dat datgene wat erin werd opgenomen niet correct zou zijn.

3.3.8. Verder doet verzoekster nog gelden dat het onmogelijk is dat zij zich alle details herinnert tijdens een zenuwslopend interview. Dienaangaande dient toch te worden gesteld dat de bevindingen van de verwerende partij geen details betreffen, maar wezenlijke aspecten van het asielrelaas. Niettegenstaande wordt erkend dat een gehoor zoals dat bij de verwerende partij een zekere mate van stress met zich kan brengen, kan dit een asielzoekster er niet van ontslaan coherente en plausibele verklaringen af te leggen over de kernelementen van het asielrelaas.

Verzoekster betoogt dat zij nooit de naam heeft geweten van het ziekenhuis waarin ze werd opgenomen. Ze werd binnengebracht in bewusteloze toestand en is na vijf dagen zeer snel vertrokken zonder dat een betaalstrookje werd meegenomen. Het is echter verre van geloofwaardig dat iemand die vijf dagen in een bepaald ziekenhuis werd verzorgd –verzoekster verklaarde overigens reeds bij aankomst terug bij bewustzijn te zijn geweest- niet zou weten in welk ziekenhuis dat was. Verzoeksters beweringen doen daaraan geen afbreuk.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster de motieven van de verwerende partij niet heeft kunnen ombuigen. Op grond van deze motieven –samen gelezen- is de verwerende partij terecht tot de conclusie gekomen dat het asielrelaas is ontdaan van elke geloofwaardigheid. Er werd derhalve genoegzaam geoordeeld dat verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het leiden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft aangetoond.

3.5. Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster baseert zich ter zake op de elementen van haar asielrelaas dat hiervoor reeds ongeloofwaardig werd bevonden en brengt geen andere gegevens bij die ertoe zouden kunnen leiden dat in haren hoofde een risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

3.6. De schending van het redelijkheidsbeginsel, ten slotte, kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.7. Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS